

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 636/2024-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Petra Straku a Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] Spojené štáty americké, zastúpenej JUDr. Petrom Čurillom, advokátom, Hlavná 2876/11, Prešov, proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 5Co/18/2023-213 z 22. februára 2024 takto

rozhodol:

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu bola 20. mája 2024 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľky, ktorou namieta porušenie svojich práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd rozsudkom krajského súdu č. k. 5Co/18/2023-213 z 22. februára 2024. Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd rozhodol, že jej práva napadnutým rozsudkom porušené boli, navrhuje napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie a navrhuje uložiť krajskému súdu povinnosť nahradiť sťažovateľke trovy konania.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka bola žalobkyňou v spore o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam vedenom na Okresnom súde Bardejov pod sp. zn. 8C/14/2021. Okresný súd rozhodol rozsudkom č. k. 8C/14/2021-172 z 28. novembra 2022 tak, že zrušil podielové spoluvlastníctvo k nehnuteľnosti, nehnuteľnosť prikázal do výlučného vlastníctva sťažovateľky, ktorej uložil povinnosť vyplatiť žalovanej vyrovnanie, a priznal sťažovateľke právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Proti rozsudku okresného súdu podali sťažovateľka aj žalovaná odvolanie. Krajský súd napadnutým rozsudkom zmenil rozsudok okresného súdu tak, že zrušil podielové spoluvlastníctvo k nehnuteľnosti, nehnuteľnosť prikázal do výlučného vlastníctva sťažovateľky, ktorej uložil povinnosť vyplatiť žalovanej vyrovnanie v splátkach, a zároveň rozhodol, že žiadna strana nemá právo na náhradu trov prvoinštančného ani odvolacieho konania.

3. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že v časti náhrady trov konania dospel krajský súd k záveru, že vzhľadom na okolnosti prípadu (zmena procesného postoja sťažovateľky) je potrebné aplikovať § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), podľa ktorého „Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.“, čo krajský súd podporil aj uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4MCdo/10/2012 z 26. júla 2012.

II.

Argumentácia sťažovateľky

4. Sťažovateľka vidí porušenie svojich práv v tom, že krajský súd v napadnutom rozsudku v časti rozhodnutia o náhrade trov konania nesprávne aplikoval § 255 ods. 2 CSP, pričom mal aplikovať § 257 CSP, podľa ktorého „Výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.“, a to vzhľadom na to, že sťažovateľka svoj postoj v konaní k spôsobu vyporiadania podielového spoluvlastníctva zmenila po tom, čo dôvodne podala žalobný návrh a až po vykonaní dokazovania sa v podstate len prispôbila požiadavkám žalovanej. Podľa sťažovateľky nie je právne akceptovateľné a právne korektné, aby za uvedeného faktického a právneho stavu nemala mať právo na náhradu trov konania. Podľa sťažovateľky krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku nenáležite argumentoval uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4MCdo/10/2012 z 26. júla 2012, pretože sťažovateľka len akceptovala podmienky žalovanej vo vzťahu k otázke prikázania predmetnej nehnuteľnosti a len v dôsledku zmeny postoja žalovanej bola sťažovateľka v podstate nútená pristúpiť na žalovanou navrhnutý spôsob vyporiadania. Sťažovateľka vidí porušenie svojich práv aj v tom, že napadnutým rozsudkom nedošlo k takej zmene rozsudku okresného súdu, ktorá by umožňovala na trovy odvolacieho konania aplikovať § 396 ods. 2 CSP.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka namieta závery krajského súdu v otázke trov prvoinštančného a odvolacieho súdneho konania. Ústavný súd považuje za potrebné pripomenúť svoj stabilne judikovaný názor, podľa ktorého je rozhodovanie všeobecného súdu o trovách konania ako o integrálnej súčasť súdneho konania zásadne výsadou všeobecného súdu. Ústavný súd sa k problematike trov konania stavia nanajvýš rezervovane, podrobuje ju obmedzenému ústavnoprávnenému prieskumu, pričom k zrušeniu napádaného výroku o trovách konania pristupuje skutočne iba výnimočne. Tento prístup vychádza z názoru, že rozhodnutie o trovách konania má vo vzťahu k veci samej jednoznačne akcesorickú povahu a samo osebe väčšinou nedosahuje takú intenzitu, ktorá je spôsobilá porušiť základné práva a slobody, akokoľvek sa môže účastníka konania citeľne dotknúť. Samotné prepočítavanie trov v „*treťom stupni konania*“ však nie je a ani nemôže byť úlohou ústavného súdu (I. ÚS 475/2020). To však ale neznamená, že rozhodnutiami o trovách konania nemôže dôjsť k porušeniu práv sťažovateľky. Otázka náhrady trov konania môže nadobudnúť ústavnoprávnu dimenziu v prípade takého postupu všeobecného súdu, ktorý je založený na celkom zjavne nesprávnej interpretácii a aplikácii príslušných ustanovení zákona upravujúcich náhradu trov konania, v ktorom sú obsiahnuté črty svojvôle, a taktiež v prípade, ak je

odôvodnenie súdneho rozhodnutia vo vzťahu k výroku o náhrade trov konania celkom nedostatočné, t. j. nepreskúmateľné (obdobne napr. IV. ÚS 348/2011, IV. ÚS 341/2012, II. ÚS 837/2015). Vzhľadom na uvedené je úlohou ústavného súdu v tomto konaní presvedčiť sa, či napadnutý rozsudok vykazuje v časti rozhodnutia o trovách konania celkom zjavne nesprávnu aplikáciu príslušných ustanovení Civilného sporového poriadku alebo prvky ústavne neprípustnej svojvôle.

6. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, ktorú konkrétnu právnu normu krajský súd pri rozhodovaní o trovách konania aplikoval (§ 255 ods. 2 a § 396 ods. 2 CSP), na základe ktorých konkrétnych skutočností krajský súd pri rozhodovaní o trovách prvoinštančného konania tieto normy aplikoval (zmena postoja sťažovateľky počas priebehu konania), ktorú judikatúru najvyššieho súdu krajský súd pri aplikácii § 255 ods. 2 CSP podporne použil (uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 4MCdo/10/2012 z 26. júla 2012), z ktorých dôvodov krajský súd pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania aplikoval § 396 ods. 2 CSP (čiastočný úspech oboch strán, charakter konania, zmena rozsudku okresného súdu). Vzhľadom na uvedené právne závery, ku ktorým v napadnutom rozsudku krajský súd dospel (pozri body 21 až 24, bod 27 odôvodnenia napadnutého rozsudku), sú ústavnoprávne akceptovateľné, pretože nepredstavujú právne závery, ktoré by zjavne nemali oporu v aplikovateľnej právnej úprave alebo v konkrétnych okolnostiach konania, v ktorom bol vydaný napadnutý rozsudok, nevykazujú znaky ústavne neprípustnej svojvôle či nedostatočného odôvodnenia. Ústavný súd tak dospel k záveru, že napadnutým rozsudkom nemohlo dôjsť k neprimeranému zásahu do samotnej podstaty práva sťažovateľky na súdnu ochranu alebo práva na spravodlivé konanie, ktorých porušenie sťažovateľka vo svojej ústavnej sťažnosti namietala.

7. Vzhľadom na uvedené ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľky bola vo všetkých jej častiach pri predbežnom prerokovaní odmietnutá ústavný súd už o ďalších návrhoch sťažovateľky nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. decembra 2024

Peter Molnár
predseda senátu